העולם הלשון הרע

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד מן המשתתפים בחיבור החומר המתפרסם בעמוד זה, יזכה בפרס של עשר לירות, שיוענק מדי שבוע. הזו־כה השבוע בפרס הוא הקורא י. אביגייל, חיפה.

טעות לעולם צודקת

חוקן לשון הרע הונח על שולחן הכנסת (העולם הבא)

יואב צבר, תל־אביב

מי סובל מעצירות?

שר המשפטים דב יוסף, אמר ש־ידון בדבר (הארץ)

ריגה גל, תל־אביב

מס שפתיים

חוק לצון הרע נתקבל בקרירות על־ידי הציבור (ידיעות אחרונות)

חיים כהן, ירושלים

עוד הלצה כזו — ואבדנו

אין בכוחו של שום חוק למנוע המצות (העולם הזה)

דב גרינבוים, תל־אביב

כדי שלא נשאר בלי השמצות לפסח.

מחזה השבוע

הברירה הטבעית

מערכה ראשונה:

(חדר הרופא. בולבול רוכס את מעילו ועו־מד לעזוב. הרופא רוחץ את ידיו בכיור)

הרופא: כמו שאמרתי לך: אל תעשן, אל תשתה ואל תתרגז, והכל יבוא על מקו־מו בשלום.

בולבול: אבל איך יכול אני שלא להת־רגז, כאשר אני רואה את הפרצוף של אביגדורי פילפל לנגד עיני?

הרופא: אל תשים לב.

בולבול: אבל הוא מרגיז אותי!

הרופא: כל הצרה היא, שאתה כובש את הרוגז הזה בלב. זה האסון שלך, ואם לא תתגבר על זה, לא יוכל הלב החלש שלך להחזיק מעמד. אני מציע לך שתתן לו פעם אחת באבי־אבי־אביו. שתוציא את כל הכעס שלך החוצה ואז לא תתרגז יותר.

בולבול: אבל הוא מנוול!

הרופא: אז תגיד לו את זה.

בולבול: להגיד לו שהוא מנוול? הרי זה נגד חוק לשון הרע. יכניסו אותי לבית־הסוהר!

הרופא: תראה, בולבול. אני רופא ולא עורך־דין. אני יכול רק להגיד לך מה טוב לבריאות שלך, ומה לא. מה ששייך לחו־קים, אני לא מבין בזה כלום. למה שלא תיגש לעורך־דין ותשאל אותו?

בולבול (ממלמל לעצמו): בעצם, אפשר לנסות...

סוף מערכה ראשונה

מערכה שניה:

(במשרד עורך־הדין. בולבול נכנס. עורך־הדין מציע לו מקום לשבת. בולבול ממשיך לעמוד)

עורך־דין: מה העניין, בולבול?

בולבול: אני לא יכול להתאפק. אני מוכרח להגיד לפילפל שהוא מנוול, גזלן ורמאי!

עורך־דין: השתגעת! יכניסו אותך ל־בית־סוהר!

בולבול: אני מוכרח. זה עניין של ברי־אות. הרופא אמר לי שאם אמשיך להתאפק, אקבל התקפת לב כזו, שלא אקום ממנה. אתה מוכרח למצוא לי אפשרות חוקית לה־גיד למנוול הזה את האמת בפנים!

עורך־דין: אבל חוק זה חוק.

בולבול: בשביל מה אתה עורך־דין? אתה לא יכול למצוא בשבילי איזו פירצה בחוק? אמרתי לך שאני צריך את זה מ־סיבות רפואיות.

עורך־דין: אם זה כל כך חשוב לך, אז נציץ ונראה. (מוציא מתוך הספריה את ספר־החוקים ומעיין. פתאום אורים פניו) מצאתי!

בולבול: מה מצאת?

עורך־דין: הנה, תראה מה כתוב פה, בסעיף 14: „על אף האמור בחוק זה, מו־תרים תמיד פירסומים אלה: (1) פירסומי הממשלה או חברי הממשלה בתוקף תפ־קידם."

בולבול: אתה רוצה להגיד לי שלחברי הממשלה מותר?

עורך־דין: זה לא אני אומר, זה החוק.

בולבול: אז אתה רוצה להגיד לי, ש־אם אני רוצה להגיד לפילפל שהוא מנוול, גזלן ורמאי, אז אני צריך להיות קודם שר בממשלה?

עורך־דין: אני לא רוצה להגיד כלום. ככה זה כתוב בחוק.

בולבול (ממלמל לעצמו): נו, אם ככה כתוב בחוק...

סוף המערכה השניה

מערכה שלישית:

(ישיבה חגיגית של הממשלה לכבודו של שר המסחר והתעשיה החדש. ראש־הממשלה מציג אותו בפני יתר השרים. מלצר מוזג שמפאניה)

ראש־הממשלה (מרים את הכוס): הרשו לי לברך בשמי ובשם חברי, השר ה־חדש. החבר בולבול הוא חבר חדש לא רק בממשלה, אלא גם במפלגה. לא יאומן כי יסופר, שעוד לפני חצי שנה לא ידעתי שמו וקיומו, כסערה פרץ לתוך חיי המפ־לגה, ובמסירות ללא גבול, כשאינו חס לא על חייו ולא על חיי אחרים, הקדיש עצמו לטובת הציבור. סוד גלוי הוא שהחבר בולבול הקריב במשך חודשים ספורים כל הונו וכל אונו למטרותינו הנעלות ואני בטוח שאם ימשיך בדרך זו, תבוא רווחה גדולה לישראל. החבר בולבול, בבקשה!

בולבול: אני מודה מקרב לב לראש־הממשלה על דבריו היוצאים מהלב וכן ל־שאר חברי הממשלה, ובאותה הזדמנות רו־צה אני להודות על שסוף־סוף ניתנה לי ההזדמנות לקרוע את המסוה מעל פרצופו המנוול של השקרן והרמאי הנאלח, ירוחם אביגדורי פילפל, ימח שמו וזכרו...

שר הטכס: אבל אדוני השר...

בולבול: אל תפריע לי, בבקשה! אבי־גדורי פילפל זה שמו של המנוול, שיש לו חנות מכולת ברחוב...

שר הטכס (תופש את בולבול בשרוו־לו): אבל אדוני, זה לא שייך לעניין...

בולבול: אתה לא תגיד לי מה כן שייך לעניין ומה לא שייך לעניין. (מנער את שר הטכס משרוולו.) אני יודע מה זה שר בממ־שלה ואיזה זכויות מגיעות לו לפי החוק. יש לי זכות גמורה להשמיץ את מי שאני רוצה, לפי סעיף 14 של חוק לשון הרע.

שר הטכס (מוריד מהמדף ספר חוקים. מעלעל ורואה שבולבול צודק. פונה לראש־הממשלה ולשרים): אין מה לעשות, הצדק אתו.

ראש־הממשלה (לשר הטכס): אז תו־רידו לפחות המסך!

שר הטכס (לפועל במה): מה אתה עו־מד כמו גולם? הורד המסך!

המסך יורד

סוף

קשקשת

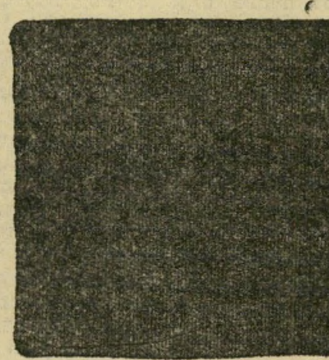

מי שיצליח למצוא כותרת מתאימה לקשקשת של השבוע (למעלה), לא יזכה בכל פרס, כיוון שהכותרת ה־מתאימה מודפסת למטה בהיפוך.

מזה בוכים הישראלים

הרופא: „הוצא את הלשון ותגיד א."
החולה: „בפעם האחרונה קיבלתי בעד זה 3 חודשי מאסר."

יעקב אביגייל, חיפה

ספר לסבתא!

היה יהיו זמנים

הנני שולח למערכת **העולם** (הלשון) **הרע,** צרור קטעי עתונות, שיצאו לאור שבועיים אחרי שחוק לשון הרע התקבל בכנסת. אל תשאלו אותי כיצד הגיעו עתונים אלה לידי, כיוון שאסור לי לגלות את מקורות האינ־פורמציה.

(המלביה"ד)

● דבר

תיתי לו להשבועון הנחמד והנעים הזה העולם הזה, **שעורכו המכובד והנערץ עלי הואיל בטובו הגדול להקדיש את שער שבועונו ועוד כמה דפים בפנים לאותה בעיה ניצחת, שגם אני כתבתי עליה ארו־כות במדור הקצרות, והיא בעייתם הכאובה של בני הנעורים.**

נער הייתי וגם זקנתי ועדיין זוכר אני את הימים ההם, המשתקפים אלי מתוך השבועון המצוייר הזה, שאין כמוהו ל־יופי, לטעם טוב ולהרחבת הדעת. ישר כוחכם, אנשי העולם הזה, **ומי יתן והיה חלקי עמכם.**

ז. דוד

● העולם הזה

אתה מדבר אמת, מר פרס!

למרות כל מה שמפרסמת עליך העתונות הסנסציונית לא אמרת מימיך דבר־שקר אחד. לא בעניין העוזים **באנגולה, לא בעניין ה־**עוזים **בקונגו ולא בכל עניין אחר.**

אומנם לא בנקל עלה הדבר, אך אחרי חקירה מעמיקה נוכחנו בזאת.

אתה מסוגל לקום בפני מיליוני אנשים ולגלות שאכן יש עוזים **באנגולה למרות שכל העובדות מוכיחות את ההיפך. יישר כוחך, מר פרס! הצדקת את עצמך בעיני הציבור.**

שלום כהן

● ידיעות אחרונות

כמו שאמרו ברוסיה „ז'לאסטויע", כך גם אני אומר על אותם הפטריוטים הלאו־מיים, ואני מתכוון בזה למק"י, בלי עין הרע. יש אצלנו אנשים הרואים במפלגה הזאת רק רע ואני שואל אותם: למה ככה? הלוא גם הם יהודים בני יהודים הם, ו־אפילו ז'בוטינסקי, במאמרו „הנסיך הקטן", שהופיע ב־1645 באודיסה, התעכב על טענת המעלילים האנטישמיים, האומרת, שאם כי אינם מאמינים כל כך באלוהים והם מה שקוראים אטאיסטים — בכל זאת יהודים הם.

ולכן ברור עתה שכל העלילות שהעלילו עליהם, כאילו שהם פוזלים לצפון או ל־מזרח, אפילו אם הן נכונות, אין להן כל יסוד. גם אצלנו בלנינגרד היו כאלה פוזלים, ועל זה אמרו: „נא זנע בלעי־דוביץ'" זאת אומרת — אין בכך כלום.

ועל זה צריכים אנחנו לפקוח עין.

דר' ה. רוזנבלום

● קול־העם

הגיע העת לקדם בברכה את זריזי העט, ואין זה, חס וחלילה, כנוי של גנאי, אף על פי שהם מקבלים שלמונים (במובן ה־טוב של המלה) מחל־סטריט.

הסיבה לכך נעוצה, כפי שכבר אמר כרושצ'וב בועידה השלושים כי התלת־קיום־בשלום של המעצמות האנטי־קולוניא־ליסטיות הגיע לשלב חדש וגם אמריקה שוחרת השלום ראתה צורך להצביע יחד עם מחנה־השלום־והקידמה בעד פירוק נשק כללי, חינם אין כסף.

אין זה מפתיע, איפוא, שכל מחרחרי ה־מלחמה הנחמדים והתמימים שוב אינם זו־ממים לכלות את הישגי התרבות האנושית.

מ. ק. ה.

● המודיע

ב"ה

איטליזי הטריפה השתפרו בזמן האחרון והקצבים העובדים בהם התחילו לקבל ב־סבר פנים יפות את שומרי הכשרות, ש־באו לעשות מי שברך. יחסים טובים אלה, בין המחנה החופשי והמחנה התורתי, הת־חילו כבר לתת פרי הילולים והבחורים שוב לא נאלצים להפגין את שאט־נפשם, כיוון שאין להם יותר שאט־נפש. חבל אמנם שכמה ילדים קטנים רגמו באבנים אוטובוס של אגד שנסע לתל־אביב ביום שלישי, אך היתה זו טעות דתינוקות של בית־רבן. כדי לכפר על העוול, החליטו בישיבות ללמד את ימות השבוע בעל־פה, כדי שהילדים לא יטעו יותר, ולא יגרמו עוגמת־נפש לחינם.

ליבלה